

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 69

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 ianuarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 570 din 22 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal	2–5
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
8. — Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice	6–7
9. — Ordonanță pentru modificarea art. 11 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	7
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Încheiere din 27 februarie 2020 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	8
Încheiere din 12 martie 2020 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	9
Încheiere din 16 martie 2020 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	9
Sentința civilă nr. 218 din 23 martie 2020 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (nouă).....	9–13
Decizia nr. 3.039 din 26 mai 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal....	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 570**

din 22 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Luca Dorel Cristian în Dosarul nr. 312/187/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.202D/2019.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Răzvan Doseanu, cu delegație depusă la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.300D/2019, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Szekely Vasile în Dosarul nr. 8.431/296/2019 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Domnul avocat Răzvan Doseanu și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu aceasta. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.300D/2019 la Dosarul nr. 3.202D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, Luca Dorel Cristian, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, prezentând în acest sens, în esență, motivele de neconstituționalitate invocate în cauză, cu dezvoltarea criticilor referitoare la încălcarea dreptului de nu fi pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul criticat nu încalcă prevederile constituționalitate invocate. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 522 din 15 iulie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 312/187/2019, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal.** Excepția de

neconstituționalitate a fost ridicată de Luca Dorel Cristian într-o cauză penală.

9. Prin Încheierea din 3 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.431/296/2019, **Judecătoria Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Szekely Vasile într-o cauză penală.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate în **Dosarul nr. 3.202D/2019**, autorul susține, în esență, că dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale numai în măsura în care se permite anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei înainte de executarea sau considerarea ca executată a acesteia. Se arată că a permite anularea beneficiului amânării aplicării pedepsei după expirarea termenului de supraveghere aduce atingere gravă dreptului justițiabilului de a nu fi pedepsit de două ori pentru aceeași faptă. Cu referire la situația de fapt din cauză, se arată că în prezent s-a împlinit termenul de supraveghere a amânării aplicării pedepsei și au fost executate toate obligațiile stabilite de instanță. Deși pedeapsa a fost executată de către persoana condamnată, art. 88 alin. (3) din Codul penal permite anularea acesteia și executarea din nou a pedepsei, așa încât, practic, persoana condamnată ispășește două pedepse pentru aceeași faptă.

11. Se apreciază că „această anomalie gravă” este permisă ca urmare a interpretării textelor de lege mai sus menționate, fapt pentru care este necesară intervenția Curții Constituționale în vederea remedierii acestei nelegalități prin pronunțarea unei decizii de interpretare obligatorie, prin care să se statueze imposibilitatea revocării amânării aplicării pedepsei, în măsura în care la momentul pronunțării asupra acestei revocări pedeapsa este executată sau considerată ca executată.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate în **Dosarul nr. 3.300D/2019**, autorul susține, în esență, că se creează o discriminare între persoanele în privința cărora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și persoanele condamnate la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, întrucât, astfel cum norma este reglementată, îl obligă pe judecător — și nu lasă la latitudinea acestuia — ca, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de către persoana supravegheată în termenul de supraveghere, să revoce amânarea aplicării pedepsei și, după stabilirea noii pedepse, să dispună executarea acesteia din urmă, conform regulilor specifice concursului de infracțiuni. Practic, chiar în contextul în care pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită pe parcursul termenului de supraveghere este amenda, instanța este obligată la revocarea amânării aplicării pedepsei și dispunerea executării pedepsei stabilite anterior. Menționează și Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care instanța supremă, în soluționarea unui recurs în interesul legii, a stabilit că „în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât

pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii”. Cu referire la art. 96 alin. (4) din Codul penal, se arată că acesta duce la concluzia că doar în ipoteza condamnării la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunii pe parcursul termenului de supraveghere instanța este obligată la revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei. Apreciază că această soluție juridică creează discriminare între persoanele în privința cărora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și persoanele condamnate la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere; în consecință, indiferent de gravitatea celei de-a doua fapte, normele fiind imperative, judecătorului îi este limitată posibilitatea de a individualiza pedeapsa, acesta neputând să aleagă o altă formă de individualizare dintre cele reglementate la art. 80—106 din Codul penal. Prin urmare, o persoană față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și care săvârșește o infracțiune mai puțin gravă în termenul de încercare este nedreptățită în raport cu o alta care comite o singură infracțiune și care poate beneficia de amânarea aplicării pedepsei.

13. Cu referire la speța de față, se critică soluția prevăzută în norma menționată care, astfel cum este reglementată, obligă instanța de judecată la revocarea amânării pedepsei și dispunerea aplicării și executării unei noi pedepse, stabilită conform regulilor referitoare la concursul de infracțiuni, în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni cu intenție în termenul de încercare pentru care s-a pronunțat o condamnare.

14. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** consideră că excepția este întemeiată, întrucât dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale și convenționale invocate, „în special în urma interpretării oferite prin Decizia nr. 24/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală”.

15. **Judecătoria Satu Mare — Secția penală** consideră că excepția este neîntemeiată. Arată că amânarea aplicării pedepsei se poate dispune de instanță în cazul în care infractorul îndeplinește anumite condiții, soluția de amânare neconstituind o soluție de condamnare în sensul legii. Această clemență din partea judecătorului este acordată pe un termen de 2 ani, timp în care inculpatul este obligat să respecte anumite măsuri, iar în situația în care comite o nouă infracțiune, cu intenție sau cu intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen, se dispune revocarea amânării și executarea pedepsei. Această manieră în care legiuitorul a înțeles să statueze în privința persoanelor aflate la primul contact cu legea penală este determinată de unele criterii obiective, iar în condițiile în care această soluție, de amânare a aplicării pedepsei, nu își atinge scopul, infractorul perseverând în comiterea de infracțiuni, judecătorul dispune executarea pedepsei.

16. Nu se poate face o comparație între persoanele în privința cărora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și cele în privința cărora s-a dispus condamnarea la o pedeapsă cu suspendarea executării sub supraveghere, raportat la art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea în drepturi, întrucât, *de plano*, se au în vedere două situații juridice distincte, cu reglementări și consecințe diferite. Astfel, dacă în cazul amânării aplicării pedepsei, nefiind o soluție de condamnare, infractorul nu apare cu mențiuni nici în cazierul judiciar, în cazul dispunerii unei soluții de condamnare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, consecințele sunt mult mai grave, în raport cu aceste mențiuni din cazierul judiciar reținându-se starea de

recidivă, de pluralitate intermediară sau concursul de infracțiuni. Se invocă în același sens și Decizia Curții Constituționale nr. 70 din 29 ianuarie 2019.

17. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Avocatul Poporului** a transmis punctul său de vedere în Dosarul nr. 3.202D/2019, apreciind că dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale.

19. Astfel, apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 11 alin. (1), a art. 20 și a art. 23 alin. (1) din Constituție, a art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Săvârșirea cu intenție a unei noi infracțiuni, după amânarea aplicării pedepsei, în condițiile prevăzute de art. 88 alin. (3) din Codul penal, constituie o ignorare a obligației legale stabilite persoanei supravegheate și a beneficiului acordat acesteia de îndreptare fără aplicarea unei pedepse și reprezintă o consecință a comportamentului său necorespunzător. Nerespectarea interdicției de săvârșire a unei noi infracțiuni demonstrează ineficiența amânării aplicării pedepsei, iar soluția juridică criticată, referitoare la revocarea amânării aplicării pedepsei și implicit la aplicarea dispozițiilor privind concursul de infracțiuni pentru pedeapsa aplicată ca urmare a revocării amânării și pedeapsa pentru noua infracțiune, reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale. Invocă în acest sens și considerentele care au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 70 din 29 ianuarie 2019.

20. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 88 alin. (3) din Codul penal față de art. 21 alin. (3) din Constituție, menționează că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate reprezintă norme de drept substanțial, situație în care nu sunt aplicabile prevederile constituționale privind dreptul la un proces echitabil.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (3) din Codul penal față de art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1) din Constituție, arată că aceasta nu poate fi reținută, întrucât normele legale se aplică în mod egal tuturor celor prevăzuți de ipoteza normei, cărora li se aplică același tratament, fără discriminări. Reglementările supuse controlului de constituționalitate sunt în concordanță cu principiul egalității, întrucât instanța dispune revocarea amânării aplicării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse. Amintește în acest sens Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 24 din 19 septembrie 2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept vizând modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. b) și ale art. 88 alin. (3) din Codul penal.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele judecătorului-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal, având următorul cuprins: *„Dacă după amânarea aplicării pedepsei persoana supravegheată a săvârșit o nouă infracțiune, cu intenție sau intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă amânarea și dispune aplicarea și executarea pedepsei. Pedepsa aplicată ca urmare a revocării amânării și pedeapsa pentru noua infracțiune se calculează conform dispozițiilor privitoare la concursul de infracțiuni.”*

25. În susținerea neconstituționalității normelor criticate se invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, ale art. 11 alin. (1) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale în materia drepturilor omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Se invocă, de asemenea, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, consacrat și de art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale contestate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare.

27. Astfel, prin Decizia nr. 522 din 15 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1108 din 22 noiembrie 2021, invocând jurisprudența sa cu privire la același text legal, respectiv Decizia nr. 306 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1130 din 24 noiembrie 2020, și Decizia nr. 70 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 7 mai 2019, Curtea Constituțională a analizat constituționalitatea soluției juridice a obligării instanței de judecată la revocarea amânării pedepsei și la dispunerea aplicării și executării unei noi pedepse, stabilită conform prevederilor legale referitoare la concursul de infracțiuni, în ipoteza săvârșirii de către persoana supravegheată, cu intenție sau cu intenție depășită, a unei noi infracțiuni, descoperită în termenul de supraveghere, și a constatat că aceasta nu încalcă prevederile Legii fundamentale.

28. Curtea a reținut, în esență, că amânarea aplicării pedepsei este o formă de individualizare a pedepsei și, totodată, o prerogativă acordată instanței de judecată de a stabili o pedeapsă pentru o persoană vinovată de comiterea unei infracțiuni și de a amâna aplicarea acesteia, dând astfel posibilitatea ca pedeapsa în cauză să nu fie, în mod provizoriu, executată, iar, în condițiile stabilite de lege, să nu se mai execute cu caracter definitiv. Cu toate că presupune neexecutarea, provizorie, a unei pedepse stabilite, instituția amânării aplicării pedepsei se caracterizează printr-o anumită gravitate, dată de obligațiile ce îi sunt impuse persoanei condamnate, pentru perioada supravegherii. Practic, din punctul de vedere al gravității, amânarea aplicării pedepsei se situează între renunțarea la aplicarea pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

29. Amânarea aplicării pedepsei se dispune în anumite condiții, expres prevăzute la art. 83 alin. (1) din Codul penal, respectiv un pericol social redus al faptelor săvârșite. Art. 84 alin. (1) din Codul penal reglementează termenul de supraveghere, care în cazul amânării aplicării pedepsei este de

2 ani și se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, iar art. 88 din același act normativ reglementează trei ipoteze în care amânarea aplicării pedepsei este revocată.

30. Curtea a observat că în toate cele trei situații prevăzute la art. 88 alin. (1)—(3) din Codul penal revocarea amânării pedepsei și dispunerea unei pedepse penale care să fie executată de către persoana condamnată sunt imperative pentru instanța de judecată, aceasta neputând să aleagă o altă formă de individualizare dintre cele reglementate la art. 80—106 din Codul penal. **Această manieră de reglementare a regimului juridic al pedepselor** — criticată și de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate, care ar dori ca măsura revocării amânării pedepsei să fie la latitudinea instanței, **este determinată de caracterul excepțional al instituției amânării aplicării pedepsei** (ca, de altfel, și al instituțiilor renunțării la aplicarea pedepsei, suspendării executării pedepsei sub supraveghere și liberării condiționate), prin raportare la instituția executării pedepselor, care constituie regula în materia analizată, caracter excepțional dat de aprecierea de către legiuitor a nivelului scăzut al pericolului pe care îl prezintă, pentru valorile sociale ocrotite prin legea penală, faptele care pot fi încadrate în condițiile prevăzute la art. 83 alin. (1) și (2) din Codul penal. În considerarea acestui pericol social redus, legiuitorul a prevăzut regula lăsării în libertate supravegheată a persoanei condamnate, pentru o perioadă de 2 ani.

31. **În aceste condiții, săvârșirea de către persoana supravegheată a unor noi infracțiuni, cu intenție sau intenție depășită, denotă că aceasta nu a înțeles semnificația și pericolul faptelor comise și ale urmărilor acestora.** Altfel spus, în privința unei asemenea persoane, stabilirea unei pedepse și amânarea aplicării acesteia nu și-au produs efectul de reeducare, în vederea reintegrării sociale a persoanei. Pentru acest motiv, cu privire la persoana aflată în situația anterior arătată, legiuitorul a prevăzut o individualizare legală a pedepsei aplicate, care va fi coroborată cu individualizarea judiciară a acesteia.

32. Cu privire la aceste aspecte, Curtea a reținut că individualizarea pedepselor penale constă într-o operațiune de personalizare a acestora, prin care pedepsele sunt adaptate la nevoile de apărare a valorilor sociale. Aceasta întrucât chiar și infracțiunile din aceeași categorie pot fi săvârșite în maniere foarte diferite, care să denote un pericol social diferit. Altfel spus, individualizarea pedepsei este necesară pentru atingerea scopului său, pedeapsa trebuind să corespundă nevoilor de reeducare ale făptuitorului. Pentru realizarea acestei finalități, individualizarea pedepselor este făcută etapizat, mai întâi de legiuitor, prin dispozițiile legii penale, apoi de instanțele de judecată investite cu soluționarea cauzelor penale, iar, în final, de organele administrative ale locului de detenție, fiecare dintre ultimele două categorii de autorități anterior menționate fiind obligată să respecte individualizarea pedepsei făcută în etapa anterioară intervenției sale. Astfel, individualizarea pedepselor penale este clasificată în individualizare legală, individualizare judiciară și individualizare administrativă.

33. Așa fiind, Curtea a constatat că în ipoteza juridică reglementată la art. 88 alin. (3) din Codul penal legiuitorul a prevăzut o individualizare legală a pedepsei pentru faptele săvârșite, care constă în revocarea amânării aplicării pedepsei și în stabilirea unei noi pedepse, potrivit dispozițiilor legale referitoare la concursul de infracțiuni, pedeapsă ce trebuie executată într-un loc de detenție. Cele trei forme de individualizare a pedepselor penale sunt aplicabile gradual, așa

încât individualizarea legală analizată este urmată de individualizarea judiciară, care va fi realizată conform prevederilor art. 39 și 40 coroborate cu art. 74—79 din Codul penal.

34. Prin urmare, maniera de reglementare a regimului individualizării pedepsei în cazul concursului de infracțiuni săvârșit în ipoteza prevăzută prin textul criticat **nu este de natură a încălca dreptul judecătorului de a proceda la individualizarea judiciară a pedepsei în situația analizată, fiind determinată de aprecierea de către legiuitor a pericolului pe care îl prezintă pentru valorile sociale ocrotite prin legea penală săvârșirea de către persoana supravegheată a unei noi infracțiuni, pe parcursul termenului de supraveghere. Curtea a reținut că soluția juridică criticată reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale, și a fost reglementată conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea.** Din această perspectivă, prevederile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, consacrat și de art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, invocată deopotrivă în deciziile Curții precitate și în Dosarul nr. 3.202D/2019, aici analizat, nu își găsesc incidența.

35. De asemenea, Curtea a reținut, cu trimitere la Decizia nr. 306 din 9 iunie 2020, că suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi dispusă conform art. 91 alin. (1) din Codul penal. Totodată, Curtea a observat că art. 91 alin. (3) lit. b) din Codul penal prevede că nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă aplicarea pedepsei a fost inițial amânată, dar ulterior amânarea a fost revocată. Această limitare privitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere constituie o aplicare a dispozițiilor art. 88 din

Codul penal, care prevede, în toate cazurile de revocare a amânării aplicării pedepsei, obligația instanței de a dispune executarea acesteia.

36. Această manieră de reglementare a formelor de individualizare a pedepselor constituie opțiunea legiuitorului, fiind determinată de caracterul excepțional al acestora, de la regulile referitoare la executarea pedepselor penale, mai sus referit.

37. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior analizate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

38. Referitor la susținerea conform căreia normele criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că acestea nu sunt aplicabile în cauză, întrucât dreptul la un proces echitabil este asigurat prin norme ale dreptului procesual penal, iar prevederile art. 88 alin. (3) din Codul penal constituie norme de drept penal substanțial (paragraful 33 din Decizia nr. 522 din 15 iulie 2021, precitată).

39. În sfârșit, cât privește pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, astfel cum a fost invocată și motivată în Dosarul nr. 3.300D/2019, aceasta nu poate fi reținută întrucât, așa cum a reținut și instanța de judecată în opinia exprimată, nu se poate face comparație între persoanele în privința cărora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și cele în privința cărora s-a dispus condamnarea la o pedeapsă cu suspendarea executării sub supraveghere, întrucât, *de plano*, se au în vedere două situații juridice distincte, cu reglementări diferite și consecințe diferite.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Luca Dorel Cristian în Dosarul nr. 312/187/2019 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Szekely Vasile în Dosarul nr. 8.431/296/2019 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. VII.2 din Legea nr. 365/2022 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 13, alineatele (2), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Dosarul de clasare sau de declasare este întocmit de serviciile deconcentrate ale Ministerului Culturii, de regulă, prin experți autorizați sau specialiști atestați înscriși în registrele Ministerului Culturii, și se înaintează compartimentului de specialitate din cadrul ministerului, care îl analizează și îl prezintă Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice și, după caz, Comisiei Naționale de Arheologie, spre analiză și propuneri. Compartimentul de specialitate din cadrul Ministerului Culturii elaborează proiectul de ordin de clasare sau de declasare sau, după caz, răspunsul motivat privind neclasarea sau nedeclasarea, pe care îl înaintează ministrului culturii spre aprobare.

(3) Compartimentul de specialitate din cadrul Ministerului Culturii asigură transmiterea documentelor, elaborate și aprobate potrivit dispozițiilor alin. (2), către serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii.

(4) Răspunsul motivat privind neclasarea sau nedeclasarea sau, după caz, ordinul de clasare sau de declasare se comunică proprietarului și titularilor altor drepturi reale, precum și autorității administrației publice locale de către serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, în termen de 30 de zile de la data primirii lor de la Ministerul Culturii, respectiv de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, după caz.”

2. La articolul 15, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Comunicările privind declanșarea procedurii de clasare, de declasare sau de schimbare a grupei de clasare și ordinele de clasare, de declasare sau de schimbare a grupei de clasare sau răspunsul motivat privind neclasarea sau nedeclasarea pot fi contestate de proprietarul bunului imobil în cauză, la Ministerul Culturii, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) Contestațiile depuse conform alin. (1) se analizează și se soluționează de către Comisia pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil, în termen de 30 de zile de la înregistrare.

(4) În cazul în care ordinul de clasare, de declasare sau de schimbare a grupei nu este contestat, în condițiile legii, în termen de 30 de zile de la comunicare, acesta se publică, prin grija Ministerului Culturii, în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

3. La articolul 15, alineatul (5) se abrogă.

4. La articolul 15, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) La data publicării ordinului de declasare sau la data comunicării răspunsului motivat privind neclasarea, regimul de monument istoric al bunului încetează, iar reluarea procedurii de clasare sau de declasare nu poate interveni înainte de 3 ani, în absența descoperirii unor elemente noi care să o justifice.”

5. Articolul 16 se abrogă.

6. După articolul 34¹ se introduc două noi articole, art. 34² și 34³, cu următorul cuprins:

„Art. 34². — (1) Comisia pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil este organismul de specialitate, fără personalitate juridică, care se organizează și funcționează pe lângă Ministerul Culturii.

(2) Comisia pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil este condusă de un președinte și funcționează în baza propriului regulament de organizare și funcționare, care se aprobă prin ordin al ministrului culturii și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Comisia pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil este compusă din 9 membri, dintre care doi funcționari publici din cadrul direcției de specialitate a Ministerului Culturii. Membrii Comisiei, cu excepția funcționarilor publici, sunt specialiști sau experți atestați de Ministerul Culturii în domeniile protejării monumentelor istorice și patrimoniului arheologic.

(4) Membrii Comisiei pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil sunt numiți prin ordin al ministrului culturii și au un mandat de doi ani.

(5) Membrii Comisiei pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil nu pot fi simultan membri ai Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice sau ai comisiilor zonale ale monumentelor istorice.

(6) Pentru activitatea prestată, membrii Comisiei pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil au dreptul la o indemnizație lunară, în situația în care participă la cel puțin o ședință pe lună, indiferent de numărul ședințelor organizate într-o lună, la care se adaugă decontarea cheltuielilor efectuate în vederea participării la lucrări. Cuantumul indemnizației lunare se stabilește prin ordin al ministrului culturii și nu poate depăși 10% din indemnizația lunară a unui secretar de stat.

(7) Comisia pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil analizează și soluționează motivat contestațiile depuse potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (1).

(8) Cvorumul de ședință este întrunit în condițiile prezenței a cel puțin șase membri; în cazul neîntrunirii cvorumului menționat, ședința se reprogramează în cel mai scurt timp posibil.

(9) Deciziile Comisiei se iau cu majoritatea simplă a voturilor; în caz de balotaj, votul președintelui de ședință este hotărâtor.

Art. 34³. — Mandatele membrilor plenului, biroului și secțiunilor de specialitate ale Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice, ai comisiilor zonale ale monumentelor istorice și ai Comisiei pentru Soluționarea Contestațiilor în

Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil pot fi reînnoite consecutiv o singură dată.”

Art. II. — (1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe a Guvernului se aprobă, prin ordin al ministrului culturii, Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei pentru Soluționarea Contestațiilor în Domeniul Patrimoniului Cultural Imobil, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe a Guvernului se modifică, prin ordin al ministrului culturii, Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Contestațiile aflate în analiza Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la momentul depunerii acestora.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Lucian Romașcanu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 26 ianuarie 2023.

Nr. 8.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ
pentru modificarea art. 11 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II.5 din Legea nr. 365/2022 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — La articolul 11 alineatul (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, litera k) se modifică și va avea următorul cuprins:

„k) lucrări de întreținere curentă, întreținere periodică și reparații curente la infrastructura de transport și la instalațiile aferente;”.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul transporturilor și
infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice
și administrației,
Cseke Attila-Zoltán
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 26 ianuarie 2023.

Nr. 9.

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 27 februarie 2020

Dosar nr. 20.735/3/CAF/2018

Curtea constituită din:

Președinte — judecător X

Grefier — X

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal, având ca obiect „anulare act administrativ”, formulată de reclamanta X în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei de ședință, a răspuns consilier juridic X, cu împuternicire pe care o depune la dosar pentru pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Ilfov, lipsind reclamanta și partea pârâtă.

Procedura de citare este legal îndeplinită cu reclamanta și pârâta.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează: reclamanta a depus dovada achitării taxei de timbru, după care,

Curtea, observând Sentința civilă nr. X a Tribunalului Ilfov — Secția civilă sub aspectul capătului de cerere în legătură cu care intervine declinarea de competență, constată că a fost transmis Curții de Apel București capătul de cerere adițional formulat de reclamanta X în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României privind anularea hotărârii de Guvern, cadrul procesual în cererea dedusă spre analiză Curții de Apel București fiind limitat la aceste două persoane, analizându-se legalitatea unui act administrativ emis de o autoritate publică centrală.

În acest condiții, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Ilfov, Ministerul Justiției, Curtea de Apel București și Tribunalul București nu au calitate procesuală pasivă în cauză.

Față de cele menționate anterior, Curtea dispune lăsarea cauzei la a doua strigare, când vor fi strigați doar reclamanta X și pârâțul Guvernul României.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la a doua strigare, nu răspund părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Curtea reține faptul că în proces cadrul procesual este alcătuit din reclamanta X, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

În aceste condiții, față de dispozițiile art. 131 CPC, Curtea își reține competența de judecată, prin prisma dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004, dat fiind rangul autorității publice pârâte, respectiv domiciliul părții reclamante în circumscripția Curții de Apel București. În conformitate cu art. 238 CPC, Curtea estimează durata necesară cercetării procesului la un termen (ședința de astăzi), iar potrivit art. 255 și art. 258 CPC încuviințează administrarea probei cu înscrisuri, respectiv cele depuse la dosar, proba fiind admisibilă și de natură a duce la soluționarea cauzei.

În ceea ce privește **excepția de netimbrare** invocată de Guvernul României, Curtea o respinge, reținând îndeplinirea de către partea reclamantă a obligației de plată a taxei judiciare de timbru în cuantum de 50 de lei, raportat la fila 9 dosar și fila 18 dosar, în condițiile art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013.

Totodată, Curtea constată că nu se impune introducerea în cauză a Ministerului Muncii și Justiției Sociale, așa cum indică pârâțul Guvernul României, instanța în calitate de titulară a instrumentului procesual de la art. 78 și următoarele CPC neapreciind necesară participarea altor entități la judecată și neapreciind necesară nici extinderea cadrului procesual în condițiile art. 16¹ din Legea nr. 554/2004, câtă vreme actul administrativ litigios este o hotărâre de Guvern, iar autoritatea publică emitentă figurează în proces ca parte pârâtă, anume Guvernul României.

Curtea rămâne în pronunțare pe fondul cererii de chemare în judecată.

CURTEA,

având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 12 martie 2020.

Pronunțată astăzi, 27 februarie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

X

Grefier,

X

ÎNCHEIERE
Ședința publică din 12 martie 2020

CURTEA,

în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 16 martie 2020.

Pronunțată astăzi, 12 martie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
X

Grefier,
X

ÎNCHEIERE
Ședința publică din 16 martie 2020

CURTEA,

în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 23 martie 2020.

Pronunțată astăzi, 16 martie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
X

Grefier,
X

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL (NOUĂ)

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 218
Ședința publică din 23 martie 2020

Dosar nr. 20.735/3/CAF/2018

Curtea constituită din:

Președinte — judecător X

Grefier — X

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal, având ca obiect „anulare act administrativ”, formulată de reclamanta X în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

Instanța a reținut cauza spre soluționare în ședința publică din data de 27.02.2020, datele fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen la care Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv până la data de 23 martie 2020.

CURTEA,

Prin Sentința civilă nr. 3.381 din 21.10.2019, pronunțată de Tribunalul Ilfov — Secția civilă în Dosarul nr. 20.735/3/2018, a fost admisă excepția necompetenței materiale a Tribunalului

Ilfov pentru cererea adițională [anulare art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011] și a fost declinată competența de soluționare a cererii adiționale formulate de reclamanta X în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României în favoarea Curții de Apel București, prima instanță disjungând în continuare cererea principală și cererea de chemare în garanție și reținându-le spre soluționare.

În concret, prin cererea respectivă formulată la data de 18.06.2018, reclamanta X a solicitat în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României anularea parțială a H.G. nr. 52/2011, prin care s-au aprobat Normele metodologice de aplicare a dispozițiilor O.U.G. nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, respectiv a dispozițiilor art. 22 alin. (7).

În motivare, partea reclamantă a arătat că prin cererea inițială a solicitat în contradictoriu cu Agenția de Plăți și Inspecție Socială Ilfov recalcularea indemnizației de creștere a copilului de care beneficiază, în baza unor venituri efectiv încasate după momentul intrării în concediu de creștere a copilului și plata diferenței de indemnizație dintre sumele rezultate astfel și cele efectiv încasate. A mai solicitat și reactualizarea cu indicele de inflație, la data plății efective.

Pârâta Agenția de Plăți și Inspecție Socială Ilfov a invocat în susținerea apărării sale existența art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011, reprezentând normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.

Dispoziția legală menționată prevede că, în situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea cuantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un cuantum eronat. Recalcularea se face fie din oficiu în cazul în care agenția teritorială se autosesează, fie la solicitarea persoanei îndreptățite, alin. (3) și (4) aplicându-se corespunzător.

Deși art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011 este în mod evident contrar O.U.G. nr. 111/2010 și trebuie înlăturat de instanță, în temeiul art. 7 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 a formulat și plângere prealabilă pe care a înaintat-o Guvernul României, prin care a solicitat abrogarea dispoziției legale criticate.

Printr-un răspuns datat la 10.09.2018 și deloc motivat, Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, i-a transmis că plângerea este neîntemeiată.

Or, art. 22 alin. (7) din normele metodologice adaugă la lege, respectiv la O.U.G. nr. 111/2010, reglementând un aspect neprevăzut de vreo normă din legea în aplicarea căreia a fost emisă.

Potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

O.U.G. nr. 111/2010 nu stabilește limite ale posibilității de recalculare a cuantumului indemnizației de creștere copil pentru foștii salariați. Există o limită minimă și cea maximă de 8.500 lei, aplicabilă tuturor beneficiarilor, dar nicio dispoziție care să stabilească faptul că doar în baza documentelor depuse inițial poate fi calculată/recalculată indemnizația.

Dispozițiile care limitează posibilitatea recalculării unei indemnizații de creștere copil în privința beneficiarilor care obțineau venituri din salarii doar la ipoteza unui calcul eronat al Agenției și doar exclusiv pe baza actelor depuse inițial afectează în esență sa dreptul recunoscut de O.U.G. nr. 111/2010, fără a exista vreun interes public care să o justifice.

Pentru venituri salariale datorate pentru perioada de referință, dar încasate ulterior momentului intrării în concediu de creștere copil (cazul reclamantei), dovada poate fi făcută, în mod evident, cu alte înscrisuri decât cele depuse inițial. Deși pentru aceste venituri beneficiarul achită contribuții la bugetul de asigurări sociale, acestea nu sunt luate în calcul la stabilirea indemnizației.

Pentru această situație, beneficiarele indemnizației sunt dublu prejudiciate, atât prin încasarea cu întârziere a drepturilor salariale, cât și prin diminuarea artificială a indemnizației, deși nu li se poate imputa vreo vină.

Chiar și în situația în care angajatorul ar completa defectuos adeverința de venituri, prin indicarea unor venituri inferioare celor efectiv plătite, recalcularea nu s-ar putea face, întrucât o nouă adeverință nu ar fi document inițial depus.

Mai mult, reglementarea este discriminatorie, întrucât beneficiarilor care au realizat venituri din activități independente recalculare li se poate efectua nu doar în situația unui calcul eronat și nici exclusiv în baza actelor depuse inițial.

De altfel, pe data de 13.09.2018, Guvernul României a adoptat o ordonanță de urgență, prin care s-au reglementat condițiile în care vor fi recalculat indemnizațiile de creștere a copilului, pentru cei a căror indemnizație a fost stabilită fără luarea în calcul a veniturilor din drepturile de proprietate intelectuală. Așa încât, pentru aceștia recalcularea se va realiza în baza altor înscrisuri decât cele inițiale și cu siguranță nu doar în cazul vreunui calcul matematic greșit.

În consecință, s-a solicitat anularea în parte a H.G. nr. 52/2011, în privința dispozițiilor art. 22 alin. (7).

Pârâatul Guvernul României a formulat la data de 9.08.2019 **întâmpinare**, prin care a solicitat respingerea cererii reclamantei în anularea parțială a H.G. nr. 52/2011.

Preliminar, Guvernul a solicitat introducerea în cauză a Ministerului Muncii și Justiției Sociale, arătând în esență că executivul a adoptat actul administrativ contestat cu respectarea strictă a atribuțiilor și competențelor sale legale, la propunerea Ministerului Muncii și Justiției Sociale.

Totodată, pârâatul a arătat că revine Curții de Apel București competența materială de judecată a acțiunii în anulare, față de dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004.

De asemenea, pârâatul a mai susținut excepția nulității cererii pentru lipsa timbrajului, în raport cu dispozițiile art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.

Pe fondul cauzei, pârâatul a apreciat că acțiunea este neîntemeiată.

Astfel, potrivit art. 2 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare, cuantumului indemnizației lunare este de 85% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului.

Veniturile nete realizate reprezintă, în contextul O.U.G. nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, veniturile din salarii și asimilate salariilor, venituri din activități independente, venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Conform art. 13 alin. (3) și (4) din O.U.G. nr. 111/2010, la stabilirea bazei de calcul al indemnizației pentru creșterea copilului se iau în considerare toate veniturile supuse impozitului realizate de persoana îndreptățită, precum și veniturile aferente perioadelor asimilate prevăzute la art. 2 alin. (5) și (6) din același act normativ.

În cazul realizării de către persoana îndreptățită a veniturilor din salarii, veniturile nete sunt cele cuprinse în adeverința completată și asumată de fiecare angajator/instituție în cadrul căreia persoana și-a desfășurat activitatea în perioada de eligibilitate.

În cazul realizării de către persoana îndreptățită a veniturilor din activități independente, agricole, silvicultură și piscicultură, având în vedere modul de stabilire a venitului net, în cazul în care cuantumului indemnizației se calculează pe baza venitului estimat în vederea plății anticipate a impozitului sau, după caz, pentru care se completează declarație pe propria răspundere, cuantumului indemnizației se calculează în baza dovezilor eliberate de organele competente privind veniturile efectiv realizate în perioada pentru care s-a luat în calcul venitul estimat în vederea plății anticipate a impozitului sau, după caz, pentru care s-a completat declarația pe propria răspundere.

Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mare al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum se acordă pentru toată perioada de la data stabilirii dreptului.

Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mic al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum, stabilită de la data acordării, se recuperează de la beneficiar.

Astfel, potrivit O.U.G. nr. 111/2010, quantumul indemnizației pentru creșterea copilului se calculează pe baza veniturilor nete obținute în cele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului, art. 22 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor O.U.G. nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, detaliind situația persoanelor care realizează venituri din activități independente, agricole, silvicultură și piscicultură și de asemenea situația în care, în cazul realizării de venituri din salarii și asimilate salariilor, se constată că pe baza documentelor depuse inițial a fost calculat un quantum eronat, recalcularea realizându-se în această situație fie din oficiu, fie la solicitarea persoanei îndreptățite.

Având în vedere cele menționate, în stabilirea quantumului indemnizației pentru creșterea copilului în cazul reclamantei s-a procedat cu respectarea prevederilor legale, obținerea, ulterior perioadei de 12 luni prevăzute de lege, de venituri supuse impozitului nedeterminând recalcularea quantumului acesteia.

Pentru toate considerentele anterior expuse, s-a solicitat în principal admiterea excepțiilor invocate, iar, în subsidiar, pe fondul cauzei, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, nu au fost invocate expres dispoziții legale; a fost solicitată judecata în lipsă.

În dovedire, a fost propusă spre administrare proba cu înscrisuri.

Prin **încheierea** de la termenul din data de 27.02.2020, **Curtea** a respins excepția de netimbrare și a conchis că nu se impune extinderea cadrului procesual.

Curtea a încuviințat administrarea probei cu înscrisuri, potrivit art. 255 și 258 CPC, fiind admisibilă și de natură a duce la soluționarea cauzei.

Analizând probele administrate în cauză, Curtea reține următoarele:

Obiectul cererii de chemare în judecată este reprezentat de art. 22 alin. (7) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, astfel cum au fost aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011 (H.G. nr. 52/2011 — publicată în Monitorul Oficial al României nr. 78 din 31 ianuarie 2011), în modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 449/2016 (H.G. nr. 449/2016 — publicată în Monitorul Oficial al României nr. 473 din 24 iunie 2016).

Textul art. 22 alin. (7), astfel cum a fost introdus de H.G. nr. 449/2016 în conținutul art. 22 al Normelor metodologice aprobate prin H.G. nr. 52/2011, prevede că „*În situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea quantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un quantum eronat. Recalcularea se face fie din oficiu în cazul în care agenția teritorială se autosesează, fie la solicitarea persoanei îndreptățite, alin. (3) și (4) aplicându-se corespunzător.*”

Curtea mai arată că alin. (3) și (4) ale art. 22 amintit stabilesc în sensul că, „*Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mare al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum se acordă pentru toată perioada de*

la data stabilirii dreptului.”, respectiv că, „*Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mic al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum, stabilită de la data acordării, se recuperează de la beneficiar.*”.

Din analiza textului normativ litigios — art. 22 alin. (7) — reiese că, pentru situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea quantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un quantum eronat.

Altfel spus, norma juridică în discuție instituie posibilitatea unei recalculări limitate și condiționate a indemnizației respective, anume doar în situația în care există un calcul eronat raportat la documentele depuse inițial de persoana îndreptățită.

Astfel, norma juridică litigioasă are caracter accesibil și previzibil doar în sensul interpretării limitate la situația erorii în procesarea de către autoritatea publică a documentației inițiale, aspect confirmat de altfel chiar de conduita reieșită din dosarul privind acțiunea reclamantei împotriva Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială Ilfov, pârâta pârând a fi abordat o astfel de modalitate de aplicare a textului art. 22 alin. (7) din Normele metodologice atunci când i-au fost prezentate înscrisuri noi privind veniturile pretinse de dna X pentru perioada relevantă.

În continuare, textul normativ al art. 22 alin. (7) amintit arată că recalcularea poate interveni la cerere sau din oficiu, iar apoi conține o normă de trimitere la alin. (3) și (4) din conținutul aceluiași articol, unele privind efectul recalculării în caz de identificare a unor diferențe favorabile beneficiarului, care se acordă suplimentar, respectiv defavorabile beneficiarului, care se recuperează.

Curtea arată că într-o jurisprudență constantă și îndelungată a instanțelor de contencios administrativ se reține, în acord cu doctrina relevantă în materie, că actele administrative unilaterale se clasifică în *acte cu caracter normativ* și *acte cu caracter individual* pe baza criteriilor constând în, pe de o parte, *scopul* pentru care acestea au fost adoptate sau emise, iar, pe de altă parte, *întinderea efectelor juridice* produse, astfel:

- (i) actele administrative cu caracter normativ sunt adoptate/emise în vederea organizării executării legii, în timp ce actele administrative cu caracter individual se emit exclusiv pentru punerea în aplicare, pentru aplicarea în concret a legii;
- (ii) actele administrative cu caracter normativ conțin reguli/norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice *erga omnes*, față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane.

În acest context, H.G. nr. 52/2011, astfel cum a fost modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, fiind emise în vederea organizării executării legii (mai exact a O.U.G. nr. 111/2010) și conținând reguli/norme cu caracter general, cu aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, constituie un act administrativ cu caracter normativ.

De asemenea, Curtea reține că art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevăd că „**Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului**

pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.” [art. 1 alin. (1)], respectiv „*Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă (...) poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. (...)*” [art. 8 alin. (1)]. (s.n.)

Art. 2 alin. (2) lit. c) din același act normativ definește **actul administrativ** ca fiind „*actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice*”.

Din definiția actului administrativ, astfel cum a fost reglementată de legiuitor, rezultă și regimul său juridic, respectiv condițiile sale de validitate (valabilitate) subsumate principiului legalității, condiții care se subordonează în esență obligației ca aceste acte să fie emise cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

Observând definiția legală menționată și raportându-se la constantele identificate în jurisprudența îndelungată a instanțelor de contencios administrativ și fiscal, dar și în doctrina relevantă în materie, Curtea deduce că în principiu actul administrativ trebuie să fie emis (1) în conformitate cu dispozițiile constituționale, cu legile adoptate de Parlament și cu toate actele normative având forță juridică superioară lui, (2) de autoritatea competentă și în limitele competenței sale, (3) în forma și cu procedura prevăzută de lege. Fiind o sumă a tuturor condițiilor de validitate a actului administrativ, legalitatea acestuia implică și (4) oportunitatea sa derivând din capacitatea pe care o are organul care emite respectivul act administrativ de a alege, dintre mai multe soluții posibile și egale în aceeași măsură, pe cea care corespunde cel mai bine interesului public care trebuie satisfăcut.

Totodată, din interpretarea normelor juridice menționate reiese că poate interveni anularea actului administrativ unilateral atunci când prin intermediul lui nu se atinge scopul vizat de legiuitor, respectiv acela de organizare a executării legii sau de executare în concret a legii, ci, dimpotrivă, se ajunge la încălcarea sau nerespectarea legii. Altfel spus, sancțiunea nulității devine incidentă dacă și în măsura în care la emiterea actului nu au fost respectate normele având forță juridică superioară edictate pentru întocmirea sa valabilă, vizând în principiu condiții anterioare sau concomitente emiterii actului.

Cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată, este fondată.

Astfel, art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, având marginalul *ierarhia actelor normative*, prevede că „(1) *Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă*”. (s.n.)

În aceste condiții, art. 22 alin. (7) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 52/2011, modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, prezintă natura juridică a unui act administrativ unilateral cu caracter normativ, dat în executarea legii, motiv față de care, în contextul art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, trebuie să respecte limitele și normele care îl ordonă.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor (O.U.G. nr. 111/2010 — forma în vigoare la data de 24.06.2016, când a fost publicat în Monitorul Oficial al României textul normativ litigios) prevedea:

— art. 2 alin. (1): „*Indemnizația lunară prevăzută la alin. (1) se stabilește în quantum de 85% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului și nu poate fi mai mică de 85% din quantumul salariului minim brut pe țară garantat în plată.*”;

— art. 3 alin. (1): „*În sensul prezentei ordonanțe de urgență, veniturile din salarii și asimilate salariilor, din activități independente și din activități agricole, silvicultură și piscicultură prevăzute la art. 2 alin. (1) sunt cele definite la art. 67, art. 76 alin. (1) și (2) și art. 103 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, și reprezintă valoarea obținută după aplicarea cotei de impozitare asupra venitului impozabil stabilit conform legii, corespunzător fiecărei categorii de venit.*”;

— art. 3 alin. (2): „*Veniturile care se iau în considerare pentru stabilirea nivelului indemnizației pentru creșterea copilului reprezintă, după caz: a) suma încasată de persoana îndreptățită, rezultată după aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul al impozitului determinate ca diferență între venitul net din salarii calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni și a deducerii personale acordate pentru luna respectivă și contribuțiile la fondurile de pensii facultative, precum și cotizația sindicală plătită în luna respectivă pentru veniturile din salarii, la locul unde se află funcția de bază*”;

— art. 13 alin. (3): „*La stabilirea bazei de calcul al indemnizației pentru creșterea copilului se iau în considerare toate veniturile supuse impozitului realizate de persoana îndreptățită, precum și veniturile aferente perioadelor asimilate prevăzute la art. 2 alin. (5) și (6).*”;

— art. 13 alin. (4): „*Baza de calcul al indemnizației pentru creșterea copilului stabilită potrivit alin. (3) se determină ca suma totală a veniturilor realizate în ultimele 12 luni anterioare nașterii copilului împărțită la 12.*”

Totodată, Curtea mai reține art. 76 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, text potrivit căruia „*Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică rezidentă ori nerezidentă ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu, act de detașare sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă acordate persoanelor care obțin venituri din salarii și asimilate salariilor*”.

În acest context, Curtea reține și că, din perspectivă fiscală, Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală prevede la art. 21 alin. (1) că „*Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea*”.

Astfel, în raport cu reglementarea litigioasă a art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011, modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, se impune a se lămuri dacă, potrivit O.U.G. nr. 111/2010, la calculul indemnizației pentru creșterea copilului prezintă relevanță doar (a) veniturile din salarii aflate efectiv la dispoziția persoanei îndreptățite în intervalul relevant de 12 luni anterior nașterii copilului, prin plata acestora de către debitor, sau (b) veniturile obținute de persoana îndreptățită pentru

perioada amintită, inclusiv acelea care nu s-au aflat efectiv la dispoziția persoanei îndreptățite, plata nefiind efectuată de către debitor din considerente diverse, precum o situație litigioasă vizând datorarea lor, lipsa disponibilităților bănești sau o altă întârziere culpabilă la plată.

Spre a răspunde întrebării indicate, din lectura sistematică a tuturor dispozițiilor legale menționate, Curtea reține următoarele idei reieșite din normele legale primare în legătură cu veniturile din salarii:

— indemnizația pentru creșterea copilului reprezintă, în principiu, un quantum de 85% din media veniturilor nete din salarii realizate în ultimele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului (art. 2 din O.U.G. nr. 111/2010);

— la stabilirea bazei de calcul al indemnizației se iau în considerare toate veniturile din salarii supuse impozitului realizate de persoana îndreptățită, raportat la perioada de referință de 12 luni anterioară nașterii copilului (art. 13 din O.U.G. nr. 111/2010);

— veniturile care se iau în considerare pentru stabilirea nivelului indemnizației reprezintă suma încasată de persoana îndreptățită, rezultată după aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul al impozitului determinate ca diferență între venitul net din salarii calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni și a deducerii personale acordate pentru luna respectivă și contribuțiile la fondurile de pensii facultative, precum și cotizația sindicală plătită în luna respectivă pentru veniturile din salarii, la locul unde se află funcția de bază (art. 3 din O.U.G. nr. 111/2010).

Așadar, Curtea conchide că relevanță prezintă situația reală a veniturilor obținute de persoana îndreptățită pentru perioada de referință.

În acest din urmă sens, Curtea are în vedere că art. 3 alin. (2) lit. a) din O.U.G. nr. 111/2010 arată în concret suma relevantă în calcul, iar determinarea acesteia se face prin aplicarea unei metode în cadrul căreia esențiale sunt mai multe creanțe fiscale ce se scad din venitul brut obținut de persoana îndreptățită, respectiv impozitul pe venit și diversele contribuții aferente.

Or, toate acele creanțe fiscale se determină în contextul legislației fiscale aferente perioadei în care se constituie baza de impozitare care le generează. Astfel, într-un caz concret, baza de impozitare se constituie la data la care erau scadente veniturile salariale.

Altfel spus, determinant nu este momentul la care debitorul își îndeplinește efectiv obligația de plată a venitului salarial

datorat creditorului său, ci data la care/perioada pentru care venitul salarial s-a născut ca creanță în beneficiul persoanei îndreptățite.

În consecință, relevanță pentru calculul indemnizației acordate potrivit O.U.G. nr. 111/2010 prezintă venitul obținut/realizat de persoana îndreptățită aferent perioadei relevante de 12 luni anterioare nașterii copilului, iar nu venitul ce i-a fost plătit efectiv, întrucât realizarea în concret a creanței salariale prin plata sa poate fi afectată de conduita debitorului, fie în sensul nerecunoașterii sale, dar stabilirii ulterioare pe cale judiciară, fie prin neachitare benevolă, dar încasată prin executare silită.

Or, reglementarea art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011, modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, nu permite o reflectare în mod real a veniturilor obținute de persoana îndreptățită ca creanță salarială aferentă perioadei relevante de 12 luni anterioare nașterii copilului, ci doar a celor plătite benevol de către debitor și atestate prin act emis în acest sens.

În plus, reglementarea art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011, modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, nu permite o recalculare nici măcar în ipoteza în care documentele disponibile persoanei îndreptățite și depuse inițial de aceasta sunt rectificate ulterior de către angajator în contextul unor simple erori materiale în evidențierea veniturilor din salarii, câtă vreme premisa de aplicare a textului o constituie doar eroarea de calcul intervenită în baza documentelor depuse inițial, nu ca efect al vreunui înscris nou și neavut în vedere la efectuarea primului calcul.

Față de cele arătate în precedent, în condițiile art. 1 alin. (1) raportat la art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite cererea de chemare în judecată și va anula în parte Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, anume în ceea ce privește alin. (7) al art. 22 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, în formularea rezultată din modificarea și completarea aduse de H.G. nr. 449/2016 — *„În situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea cuantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un quantum eronat. Recalcularea se face fie din oficiu în cazul în care agenția teritorială se autosesizează, fie la solicitarea persoanei îndreptățite, alin. (3) și (4) aplicându-se corespunzător”*.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite cererea de chemare în judecată formulată de **reclamanta X**, cu domiciliul procesual ales în X, în contradictoriu cu **pârâțul Guvernul României**, cu sediul în sectorul 1, București, Piața Victoriei nr. 1.

Anulează în parte Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, anume în ceea ce privește alin. (7) al art. 22 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare; recursul se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 23.03.2020, în condițiile art. 402 raportat la art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziție prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

X

Grefier,

X

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SEȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 3.039
Ședința publică din 26 mai 2022

Dosar nr. 20.735/3/2018

Președinte: X — judecător
X — judecător
X — judecător
X — magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Guvernul României împotriva Sentinței civile nr. 218 din 23 martie 2020 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, la prima strigare și la cea de-a doua strigare, la sfârșitul ședinței de judecată în ordinea de pe listă, lipsesc părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, învederând că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Nemaifiind alte cereri, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și, în conformitate cu dispozițiile art. 494 din Codul de procedură civilă coroborate cu dispozițiile art. 394 din Codul de procedură civilă, declară închise dezbaterile și reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

asupra recursului de față,
din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin Sentința civilă nr. 3.381/21.10.2019 pronunțată de Tribunalul Ilfov — Secția civilă în Dosarul nr. 20.735/3/2018 a fost admisă excepția necompetenței materiale a Tribunalului Ilfov pentru cererea adițională [anulare art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011] și a fost declinată competența de soluționare a cererii adiționale formulate de reclamanta X în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României în favoarea Curții de Apel București, prima instanță disjungând în continuare cererea principală și cererea de chemare în garanție și reținându-le spre soluționare.

În concret, prin cererea respectivă formulată la data de 18.06.2018, reclamanta X a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, anularea parțială a H.G. nr. 52/2011, prin care s-au aprobat Normele metodologice de aplicare a dispozițiilor O.U.G. nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, respectiv a dispozițiilor art. 22 alin. (7).

2. Soluția instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. 218 din 23 martie 2020 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta X, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

A fost anulată în parte Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, anume în ceea ce privește alin. (7) al art. 22 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.

3. Cererea de recurs

Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond a formulat recurs Guvernul României, întemeiat pe motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, prin care a solicitat admiterea recursului și respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a arătat că, având în vedere modul cum este pronunțată soluția de fond, motivele analizate și reținute de instanță în formarea convingerii admiterii acțiunii sunt nelegale.

A criticat recurentul sentința instanței de fond și cu privire la faptul că instanța de fond a conchis că nu se impune extinderea cadrului procesual prin introducerea în cauză a Ministerului Muncii și Protecției Sociale, fără a se ține cont de prevederile art. 108 alin. (4) din Constituția României. Guvernul României a adoptat actul administrativ contestat la propunerea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, ca inițiator.

A mai arătat că este criticată sentința de fond și cu privire la dispozițiile art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 111/2010 și a susținut că, în cazul realizării de către persoana îndreptățită a veniturilor din salarii, veniturile nete sunt cele cuprinse în adeverința completată și asumată de fiecare angajator/instituție în cadrul căreia persoana și-a desfășurat activitatea în perioada de eligibilitate.

Potrivit O.U.G. nr. 111/2010, cuantumul indemnizației pentru creșterea copilului se calculează pe baza veniturilor nete obținute în cele 12 luni din ultimii doi ani anteriori datei nașterii copilului, art. 22 din Normele metodologice detaliind situația persoanelor care realizează venituri din activități independente, agricole, silvicultură și piscicultură și, de asemenea, situația în care, în cazul realizării de venituri din salarii și asimilate salariilor, se constată că pe baza documentelor depuse inițial a fost calculat un quantum eronat, recalcularea realizându-se în această situație fie din oficiu, fie la solicitarea persoanei îndreptățite.

4. Apărările intimitei

Intimata-reclamantă nu a formulat întâmpinare în cauză.

5. Cererea de intervenție formulată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale în interesul Guvernului României

Ministerul Muncii și Protecției Sociale a depus o cerere de intervenție în interesul Guvernului României, solicitând admiterea acesteia și respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

A arătat că, în stabilirea cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului, în cazul reclamantei s-a procedat cu respectarea prevederilor legale, obținerea, ulterior perioadei de 12 luni prevăzute de lege, de venituri supuse impozitului nedeterminând recalcularea cuantumului acesteia.

II. Soluția instanței de recurs

În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie în favoarea Guvernului României, formulată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Înalta Curte constată că aceasta este inadmisibilă în principiu.

Potrivit art. 61 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă: „(1) Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare. (...)”

„(3) Intervenția este accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.”

De asemenea, potrivit art. 63 alin. (1) din Codul de procedură civilă: „(1) Cererea de intervenție accesorie va fi făcută în scris și va cuprinde elementele prevăzute la art. 148 alin. (1), care se va aplica în mod corespunzător.”

Examinând cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, din perspectiva admisibilității în principiu a acesteia, Înalta Curte constată că titularul cererii nu a justificat un interes propriu în susținerea poziției procesuale a emitentului actului atacat.

Având în vedere aceste considerente, în temeiul art. 64 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va respinge,

ca inadmisibilă, cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința recurată în raport cu motivul de casare invocat, Înalta Curte constată că recursul declarat de Guvernul României este nefondat.

2.1. Argumentele de fapt și de drept relevante

Reclamanta a investit instanța de contencios administrativ cu o acțiune prin care a solicitat anularea art. 22 alin. (7) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, astfel cum au fost aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011 (H.G. nr. 52/2011 — publicată în Monitorul Oficial al României nr. 78 din 31 ianuarie 2011), în modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 449/2016 (H.G. nr. 449/2016 — publicată în Monitorul Oficial al României nr. 473 din 24 iunie 2016).

Soluția primei instanțe de admitere a acțiunii este legală, fiind împărtășită și de instanța de control judiciar pentru că reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale pertinente, în raport cu situația de fapt rezultată din probele administrate în cauză.

În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă invocat de recurent, Înalta Curte constată că nu este întemeiat și că instanța de fond a făcut prin sentința pronunțată o corectă interpretare și aplicare a normelor de drept material aplicabile.

Textul de lege criticat prevede că: „În situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea cuantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un quantum eronat. Recalcularea se face fie din oficiu în cazul în care agenția teritorială se autosesizează, fie la solicitarea persoanei îndreptățite, alin. (3) și (4) aplicându-se corespunzător.”

Alin. (3) și (4) ale art. 22 stabilesc următoarele: „Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mare al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum se acordă pentru toată perioada de la data stabilirii dreptului.”, respectiv că „Dacă din recalculare rezultă un quantum mai mic al indemnizației pentru creșterea copilului față de cel stabilit inițial, diferența de quantum, stabilită de la data acordării, se recuperează de la beneficiar”.

Astfel, în situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea cuantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un quantum eronat de către autoritatea publică.

Potrivit art. 3 alin. (2) lit. a) din O.U.G. nr. 111/2010, „Veniturile care se iau în considerare pentru stabilirea nivelului indemnizației pentru creșterea copilului reprezintă, după caz: a) suma încasată de persoana îndreptățită, rezultată după

aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul al impozitului determinate ca diferență între venitul net din salarii calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni și a deducerii personale acordate pentru luna respectivă și contribuțiile la fondurile de pensii facultative, precum și cotizația sindicală plătită în luna respectivă pentru veniturile din salarii, la locul unde se află funcția de bază;”.

Astfel, se arată în concret suma relevantă în calcul, iar determinarea acesteia se face prin aplicarea unei metode în cadrul căreia esențiale sunt mai multe creanțe fiscale ce se scad din venitul brut obținut de persoana îndreptățită, respectiv impozitul pe venit și diversele contribuții aferente.

Având în vedere că toate acele creanțe fiscale se determină în contextul legislației fiscale aferente perioadei în care se constituie baza de impozitare care le generează, rezultă că determinant nu este momentul la care debitorul își îndeplinește efectiv obligația de plată a venitului salarial datorat creditorului său, ci data la care/perioada pentru care venitul salarial s-a născut ca și creanță în beneficiul persoanei îndreptățite.

Este relevantă situația reală a veniturilor obținute de persoana îndreptățită pentru perioada de referință, respectiv venitul obținut/realizat de persoana îndreptățită aferent perioadei relevante de 12 luni anterioare nașterii copilului, iar nu venitul ce i-a fost plătit efectiv, întrucât, astfel cum în mod corect a remarcat instanța fondului, realizarea în concret a creanței salariale prin plata sa poate fi afectată de conduita debitorului, fie în sensul nerecunoașterii sale, dar stabilirii ulterioare pe cale judiciară, fie prin neachitare benevolă, dar încasată prin executare silită.

În aceste condiții este corectă concluzia judecătorului fondului că art. 22 alin. (7) din H.G. nr. 52/2011, modificată și completată prin H.G. nr. 449/2016, nu permite o reflectare în mod real a veniturilor obținute de persoana îndreptățită ca și creanță salarială aferentă perioadei relevante de 12 luni anterioare nașterii copilului, ci doar a celor plătite benevol de către debitor și atestate prin act emis în acest sens.

Contrar criticilor recurentului, soluția instanței de fond este corectă și în ceea ce privește solicitarea de extindere a cadrului procesual, având în vedere obiectul cauzei, respectiv anulare hotărâre de Guvern, emitentul actului figurând deja în proces ca părât.

Concluzionând, instanța de control judiciar apreciază că nu este fondat motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă și că instanța de fond a realizat o corectă aplicare și interpretare a dispozițiilor legale incidente cauzei.

2.2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 496 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va respinge recursul declarat de Guvernul României împotriva Sentinței civile nr. 218 din 23 martie 2020 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale. Respinge recursul declarat de Guvernul României împotriva Sentinței civile nr. 218 din 23 martie 2020 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Soluția va fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată astăzi, 26 mai 2022.

Judecător,

X

Judecător,

X

Magistrat-asistent,

X

Judecător,

X

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 463603